

فرقی نمی‌کند؛ چه آن موقع می‌ساختم و چه حالا باز هم همین کار را انجام می‌دادم و می‌ساختم.

به چه اندازه موضوع «سفر پر ماجرا» دغدغه شخصی خودتان بوده است؟

در واقع فیلمساز یک سری ایده در ذهنش دارد، دغدغه‌ای که من داشتم راجع به مسائل اجتماعی برای کودکان بوده است که چند فیلم کودک و نوجوان را از قدیم الایام تا به حال ساختم و الان دیگر بستگی دارد به حمایت‌هایی که باید برای اکران آن انجام شود تا فیلم ما دیده شود و بچه‌ها آن را ببینند. در هر حال باید فضا و موقعیت را برای مدارس و جاهای دیگر ایجاد کرد که آن‌ها ببینند و فیلم را ببینند. وقتی که بچه‌های مدارس بیایند و فیلم را گروهی با معلم‌شان ببینند و در مورد چرایی‌های فیلم با هم صحبت کنند و به دنبال دلیل این اتفاقات در فیلم بگردند در آن صورت فیلم فقط به جهت سرگرمی برای کودکان نیست و یک چیزهایی هم یاد می‌گیرد و رشد فکری پیدا می‌کند. این فیلم، فیلم سفری است که بچه‌ها برای نجات دادن مادرشان با یک سری سختی‌ها و چالش‌ها روبرو می‌شوند. شما اگر بخواهید فرزندتان فقط بنشیند و یک فیلم ببیند تا فقط سرگرم شود و بعد هم غش غش بخندد و یا بیاید یک فیلم را ببیند و متوجه شود زندگی چگونه است و جاهای دیدنی ایران را ببیند و متوجه شود بچه‌ها برای رسیدن به آن چیزی که می‌خواستند باید سختی را تحمل می‌کردند و آن را پشت سر می‌گذاشتند، کدام را انتخاب می‌کنید؟ خوب فرزند شما کم

کم این چیزها را یاد می‌گیرد و سواد می‌آموزد. مثلاً امروز من با خبر شدم که یک خانم گفته‌اند که چرا در این فیلم یکسری آدم‌ها را انقدر بزرگ و یک سری دیگر را کوچک کردند، در صورتی که بازیگران آن نقش‌ها آدم‌های کوتاه قد هستند و ما این انتخاب را بی‌دلیل انجام ندادیم. خوب این موضوع سطح سواد و فرهنگ آن فرد را نشان می‌دهد حالا شما می‌خواهید با این آدم چه کار کنید؟

حالا که موضوع بازیگرها مطرح شد درباره فرایند انتخاب بازیگر در این فیلم برای ما بگویید.

بازیگرهای کوتاه قد که مشخص است با توجه به نقشی که بود انتخاب شدند. بازیگر نوجوان و بازیگرهای حرفه‌ای هم با توجه به آن تیپ و چهره‌ای که مد نظر داشتیم انتخاب کردیم و ملاک ما این نبود که آن بازیگر حتماً بازیگر شناخته شده‌ای باشد، هر چند که بعضی از

دغدغه‌های هنرمند همیشه تقسیم بندی می‌شود؛ بستگی دارد آن هنرمند در چه شرایط فکری و فرهنگی باشد. ولی من دوست داشتم فیلمم ساخته شود، تا مبین شود تا بتوانم فیلم بعدی را بسازم و دغدغه‌ام دغدغه جامعه باشد. من در این فیلم جز سنگ اندازی برای کارم هیچ حمایتی نگرفتم. در این حد به شما بگویم که هیچ حمایتی به لحاظ مالی صورت نگرفت

آن‌ها مثل نیما شاهرخ‌شاهی دیگر شناخته شده است. شخصیتی که ما احتیاج داشتیم تأکیدمان این بود که نزدیک باشد به سلطان، وزیر، ملکه، زن وزیر و... دوست داشتیم که از چهره‌هایی استفاده کنیم که اتفاقاً زیاد دیده نشده باشند.

فکر می‌کنید این اثر مانند آثار مشابه خود در ژانر کودک و نوجوان به چه اندازه می‌تواند گیشه تابستانی را به خودش اختصاص دهد؟

اصلاً من به مقدار آن فکر نکردم. اما واقعیت این است که این فیلم باید در زمان مدرسه و دایر بودن آموزش و پرورش اکران می‌شد که آموزش و پرورش کمک می‌کرد که بچه‌های مدرسه‌ای ببینند و فیلم را ببینند. بنابراین الان فصلی است که یکسری مسافرها هستند و لذا دولت به نظر من برای اینکه از سر خودش باز کند، بعد از مدت‌ها توقیف این زمان را به ما داده است. اتفاقاً این نقص است و نشان می‌دهد هیچ مدیریت و نگاه کارشناسی روی سینماها ندارد که بگوید این فیلم کودک و نوجوان است پس مدارس باید بروند و ببینند و متقابلاً مدارس هم یک دستورالعمل ندارند که بروند و فیلم کودک و نوجوان را ببینند. من برای دلیل این امر معتمد که چون قرار نیست در ایران کاری برای کودکان انجام بدهند هر کسی که دوست دارد می‌رود و می‌بیند و دولت این کار را انجام نمی‌دهد که مثل واکسن بگویند که این واکسن را باید بزنی و گرنه تو را به فلان جاره نمی‌دهیم چون می‌خواهیم سلامت داشته باشید. ما چون نمی‌خواهیم قطعاً و یقیناً کود کانمان از لحاظ سطح فکری بالا بروند، اهمیتی به موضوع نمی‌دهند. بچه‌ها باید این چیزها را ببینند و چون نمی‌خواهیم این رشد فکری صورت بگیرد آن‌ها را به حال خودشان رها می‌کنیم.

این فیلم و امثال این فیلم باید با برنامه‌ریزی وزارت ارشاد، آموزش و پرورش، کانون پرورش فکری و... حمایت شود اما متأسفانه مدیران مدارس فقط به این فکر می‌کنند که بچه‌ها یک مقدار بخندند و تفریح کنند.

بعضی مدارس که فعالیت‌های فوق برنامه دارند خودشان رفتند و فیلم را دیده‌اند. منتها من می‌گویم که این فیلم باید برسد به زمان باز شدن مدارس و در آن شرایط مدارس باید برنامه‌ریزی کنند، اما متأسفانه اینطور نشد.

خود شما با مدارس رایزنی نکردید که حالا دست کم پس از باز شدن مدارس به تماشای فیلم بیایند؟

اگر قرار باشد شما بروید و مراجعه کنید به یک مدرسه و به آن مدیر بگویید می‌شود بچه‌ها را ببرید فیلم ببینند، من حاضرم فیلم را بسوزانم ولی اینگونه عمل نکنم. خود آن‌ها باید متوجه شوند که باید دانش آموزش‌ها هم تفریح کنند و سرگرم باشند و هم چیزی در این میان یاد بگیرند. باید در کلاس فوق برنامه‌ای که می‌گذارند، مربی‌های فرهنگی که دارند، فیلم را

